

Дамян Дамянов

Последно писмо

Ти ли ми отне топлината,
че е тъй студено днес у нас?
Няма с туй да станеш по-богата,
нито сиромаш ще стана аз!...
А пък можеше ти толкоз леко
да ме стоплиш с двете си ръце!
Колко обич трябва на човека?
Колко сбира живото сърце?
Но аз имам мъка, дето пари,
лист написан и безсънна нощ,
но аз имам вяра и другари –
те ми дават и крила и мощ!
И кога ми стане много тежко,
аз отново пак ще ги сбера –
ще им кажа всичко най-човешки,
те са свои – те ще разберат!
Ще повикам мъката си стара,
тя ще капне мълком на листа,
ще запаля със другар цигара...
Не, не съм самичък на света!
Имам радост, имам скърби тежки
и един огризан молив стар...
Да скърбиш е винаги човешко,
нечовешко – да си без другар!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8687>]